

Start toerseizoen 2020 op andere leest: van De Hilde naar Groningen over de Hunze 2-8-2020

Nadat de anti-Corona-beperkingen op het roeien in meermansboten waren opgeheven is door Betty Goedewaagen en Minke Huitema in korte tijd een prachtige, uitdagende toertocht over de rivier de Hunze georganiseerd. Dit keer was de Aegir-Bowa zelfs nodig voor het vervoer van de 6(!) toerboden. Zoveel animo was er om weer eens wat meer kilometers op het water te maken en een nieuw gebied te ontdekken.

Opladen boten

Zaterdag 1 augustus was de gehele troep bij elkaar getrommeld om alle spullen klaar te maken voor vervoer; de boten afgerigderd, onderdelen in nette pakketjes per boot bij elkaar en andere toerbenodigdheden ook verzameld en zoveel mogelijk naar de wal. Voor de meeste toer-roeiers ook geen dagelijkse kost, dus weer wat geleerd. De BOWA-chauffeurs keken ook wel even vreemd op toen ze de lading op het vlot zagen; gewend als zij zijn aan smalle wedstrijdboten wisten ze niet of die brede wherries op de aanhanger zouden passen. Maar ja het 'gong'. Zo niet, dan had de spreuk op de cabine van de BOWA wellicht uitkomst moeten bieden?

Start op 2 augustus

De start was om 9 uur bij de kanosteiger onder het uitzichtpunt aan de Elzemaat te Eexterveen/De Hilde, waar de beheerder van het Drents Landschap een hek voor ons moest openen en toezicht hield op het voor hem ook vreemde gebeuren. Afladen, aanriggeren, spulletjes bij elke boot en dan ook nog tassen, hesjes en flesjes er in en dan te water. Bij het steigertje gingen één voor één de twee wherries en de C2 te water; bemanning er in en het water op. Via de graswal konden de C4-boten te water, dan naar de steiger slepen, deel bemanning er in; boot opschuiven, rest bemanning er in en het water op. Volgende boot en zo alle zes. Bij de laatste boot was het tegen half elf voor die 'los' was.

Van terras naar terras roeiend

Er lag een prachtig meanderend stukje rivier voor ons, dat de stuurmanskunst van Don uitdaagde, gevolgd door een wat rechter stuk tot de eerste pleisterplaats, café 't Keerpunt te Spijkerboor. Het was een voordeel dat de boten niet allemaal tegelijk aankwamen bij de kanosteigers, want nu konden de laatste boten aanleggen, waar de eersten vertrokken en bleef er met wat dubbel-parkeren van de C4-boten ook nog voldoende ruimte voor de kano's, die daar te water wilden gaan. Gelukkig had het café op ons bezoek gerekend; een aparte grote tafel voor de roeiers en voldoende Apfelstrudel voor iedereen.

Daarna volgde weer een meanderend stuk Hunze door het voormalige Oostermoer(as). Soms waren er doodlopende zijtakken en bochten breed als meertjes en was het lastig de 'vaargeul' te volgen, met enkele 'vastloper' in de ondiepten als gevolg. Een flinke tijd waande je in 'the middel of nowhere'. Mogelijk was dat ook de reden dat de voorste boot dacht fout gevaren te zijn, te horen aan een hulpkreet via de telefoon aan onze Admiraal Betty: 'we zitten in de Groeve, wat nu?' Uit eindelijk bleek dit niet echt het geval en kwamen we na een rechter stuk van deze Oostermoerse Vaart bij de jachthaven met terras 'Meerzicht' aan de zuidoever van het Zuidlaardermeer.

Oversteek naar pont en palingboer

Na de welkome ravitaillering bij Meerzicht voeren we, strak gestuurd door Minke, met nieuwe krachten schuin tegen de wind in het meer over, waarna een derde stop bij de pont en palingboer tot de opties behoorde. Hier tegenover aan de wal even de benen strekken of meteen doorvaren waren de andere mogelijkheden. Op het vervolg van de Hunze, hier Drentsch Diep genaamd, was de wind wisselend heel en half tegen door de kronkels, maar door de begroeiing niet erg storend. Het door Gerda in het vooruitzicht gestelde ijsvogeltje of zeearend is helaas niet gespot, wel de Onner Poldermolen met zelfzwichtend wieksysteem. Na de spoorbrug en enkele haakse bochten voeren we het Winschoterdiep op voor de laatste 9 van de 34 kilometers.

De laatste loodjes van een lange dag

Hier wakkerde de tegenwind aan of lieten de reeds afgelegde kilometers zich harder voelen. Er was gelukkig niet veel beroepsvaart en na de stuurwissel bij Aegir kwam het eind in zicht. Duidelijk drukker was het na het zeetje (kruising bij de Oostersluis), zodat de stuur ook hier nog wel wat te doen had.

Tegen 19 uur was het vlot en clubgebouw van de Hunze bereikt; de boten en overige spullen snel en vakkundig gereinigd/gedroogd en binnen gebracht, terwijl enkelen de auto's weer in gingen om de chauffeurs naar hun auto's bij de start terug te brengen. Die moesten toen nog naar huis: nagenieten van een lange dag buiten – bijna zonder regen – en in goed gezelschap op het water en ernaast.

Betty, Minke en de andere hulptroepers/walploegers bedankt!

Verslag: Gerda Jaarsma